

Δεκέμβριος 2023, Ιωάννινα

Αντίπαλος

Τεύχος #2

Αναρχική Ομάδα
A Batalha

Περιεχόμενα:

1. Για το έντυπο.....σελ.2
2. Θα' θελες να ήσουν μετανάστης σε αυτό το "πολιτισμικό σταυροδρόμι των τριών ηπείρων;"σελ.3
3. Νερό, ένα ακόμη κεφάλαιο ιδιωτικοποιήσεων.....σελ.6
4. Γυναικοκτονίες: από μία καθημερινή εικόνα στις ειδήσεις έως τα βαθύτερα αίτια τους.....σελ.9
5. Να γιομίσει ο τόπος καταλήψεις.....σελ.12
6. Επικαιρότητα.....σελ.13
7. Για εμάς.....σελ.15

Για το έντυπο :

Η ανάγκη δημιουργίας αυτού του εντύπου προέκυψε για διάφορους λόγους, σταδιακά, κατά τη διάρκεια των διαδικασιών μας. Αρχικά αντιληφθήκαμε πως παρά τις εκτενείς συζητήσεις μας γύρω από ένα ζήτημα, για πρακτικούς λόγους το γραπτό αποτέλεσμα αυτών ήταν ένα συμπτυγμένο και συμπεριληπτικό κείμενο, προκειμένου να είναι εύκολο και γρήγορο στην ανάγνωση, μια και ο κύριος σκοπός είναι η ευρύτερη απεύθυνση μας στην κοινωνία. Επειδή όμως δεν μας αρκούσε απλά οι συζητήσεις να μένουν γραμμένες σε πρακτικά κρίναμε πως είναι ωφέλιμο να δημιουργηθεί και ένα ακόμη έντυπο με μεγαλύτερα κομμάτια ανάλυσης για όσα μας απασχολούν ανά περιόδους και δύσκολα χωράνε σε μια σελίδα. Θεωρούμε επίσης πως με τον τρόπο αυτό γίνονται πιο σαφείς οι αρχές και οι θέσεις της ομάδας. Το συγκεκριμένο έντυπο, όπως και κάθε άλλο υλικό μας, είναι αυτοχρηματοδοτούμενο από τα μέλη της ομάδας. Δεν υπάρχει μια συγκεκριμένη συχνότητα έκδοσης του, μια και παράγεται όποτε κρίνουμε ότι έχουμε συγκεντρώσει αρκετά θέματα τα οποία θέλουμε να συμπεριλάβουμε σε αυτό. Μπορείτε να το βρείτε σε γειτονίες της πόλης, καθώς και σε πολιτικούς χώρους και καταλήψεις της πόλης.

Θα' θελες να ήσουν μετανάστης σε αυτό το "πολιτισμικό σταυροδρόμι των τριών ηπείρων;"

Λίγους μήνες πριν, ένα ναυάγιο πλοιαρίου γεμάτο με μετανάστες κοντά στην Πύλο ήρθε για να "συνταράξει" την κυβέρνηση, τα ΜΜΕ καθώς και κομμάτια της κοινωνίας. Φυσικά τόσο πριν, όσο και μετά από αυτό, έχουν ακολουθήσει και άλλα παρόμοια, τα οποία όμως έγιναν πολύ λιγότερο γνωστά από τα ΜΜΕ. Όπως έχουμε αναφέρει και στο παρελθόν, δε μπορούμε να πούμε πως εκπλαγήκαμε όταν αντίθετα με τους ισχυρισμούς του λιμενικού αλλά και του ελληνικού κράτους, αποδείχθηκε η συμμετοχή του πρώτου στη βύθιση του σκάφους. Η αντιμετώπιση τέτοιων καταστάσεων και συνολικά των μεταναστών, από το ελληνικό αλλά και από όλα τα κράτη, ακολουθεί αιώνες τώρα την ίδια πεπατημένη. Όσο και να προσπάθησε -ας πούμε- η αντιπολίτευση να μας πείσει πως αν είχε τα νύια, τα πράγματα θα είχαν εκτυλιχτεί διαφορετικά, δεν ξεχνάμε πως και επί της δικής της τετραετίας πάλι τα ίδια συνέβαιναν (βλ. ναυάγιο στο Φαρμακονήσι το 2015).

Φωτογραφία του πλοίου λίγο πριν βυθιστεί κοντά στην Πύλο.

Στο σημείο αυτό θα θέλαμε λοιπόν να εκθέσουμε ορισμένα σημεία της οπτικής μας για τη διαχείριση που γίνεται τόσο από φορείς όσο και από κομμάτια της εξουσίας γύρω από το μεταναστευτικό. Προτιμούμε να το βάλλουμε κυρίως στο πλαίσιο της ελληνικής επικράτειας, το οποίο μας αφορά περισσότερο, καθώς εδώ ζούμε και δραστηριοποιούμαστε.

Αν θέλουμε να βρούμε ένα βαρύγδουπο αλλά και πλήρως ορατό από όλες και όλους παράδειγμα της διαχείρισης των μεταναστών από το ελληνικό κράτος μπορούμε σίγουρα να αναφερθούμε στο τείχος του Έβρου. Πρόκειται για ένα τεράστιο ουσιαστικά τείχος που αποφάσισε να χρηματοδοτήσει και να κατασκευάσει το ελληνικό κράτος όταν θεωρήθηκε πως τα ήδη υπαρκτά σύνορα δεν ήταν αρκετά για να κρατήσουν ανθρώπους έξω από αυτά, το οποίο συνεχώς επεκτείνεται έως την πλήρη κάλυψη του Έβρου. Καθόλου φιλική κίνηση, θα έλεγε κανείς, τόσο προς τους κατοίκους της Τουρκίας όσο και αυτούς του συνόλου των ανατολικών χωρών. Δε θα έπρεπε να ξεχνάμε εξ' άλλου πως αντίθετα με την κυρίαρχη αφήγηση, η Ελλάδα δεν είναι άμοιρη ευθυνών των αιτιών που προκαλούν μεταναστευτικά ρεύματα αλλά ούτε και "έρμαιο της ευρωπαϊκής κεντρικής πολιτικής γραμμής". Αντιθέτως, έχει βάλει και με το παραπάνω το χεράκι της στον ξεριζωμό των ανθρώπων μέσω της συμμετοχής της σε πολέμους και συρράξεις τόσο στη Μέση Ανατολή, όσο και σε χώρες της Βόρειας και υποσαχάριας Αφρικής αλλά και της Ευρώπης. Πιο πρόσφατο παράδειγμα πιθανώς να αποτελεί αυτό του πολέμου στην Ουκρανία με τη βοήθεια της Ελλάδας να γίνεται με το παραπάνω ορατή και τον Ζελένσκι να προγραμματίζει επίσκεψη στην Αθήνα.

Η διαχείριση αυτών των ανθρώπων δεν είναι όμως και τόσο απλή υπόθεση. Ακόμη και αν κατορθώσουν να περάσουν τα σύνορα, το κράτος είναι εκεί για να τους απομονώσει και εντός αυτών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι δομές κράτησης τους υπό απάνθρωπες συνθήκες και περιορισμούς, οι μαζικές απελάσεις, η κράτησή τους από την αστυνομία ή η ανάθεση τους σε κάποια ΜΚΟ. Πίσω από την εκάστοτε συμπεριφορά του κράτους απέναντί τους, κρύβονται και τα εκάστοτε οφέλη. Τα οφέλη αυτά φυσικά είναι πολύπλευρα. Άλλοτε οικονομικά, ή πολιτικά, ή ακόμη και κοινωνικά, είτε όλα μαζί κρίνουν το πως θα γίνει η διαχείριση των ανθρώπων για να εξυπηρετήσει

μεγάλα και μικρά κρατικά και μη συμφέροντα. Δεν είναι λίγες οι φορές που μεταναστευτικά κύματα έχουν χρησιμοποιηθεί για να αλλάξουν διακρατικές σχέσεις ή την παρούσα οικονομική συνθήκη. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα Ελλάδας- Τουρκίας, όπου πολλές φορές τα τελευταία χρόνια οι μετανάστες/-τριες που προσεγγίζουν τα σύνορα του Έβρου έχουν χαρακτηριστεί ως "υβριδικό όπλο" σε έναν υπόγειο πόλεμο που εξαπολύουν -ποιοι άλλοι- οι Τούρκοι. Φυσικά η άποψη αυτή κατά καιρούς υιοθετήθηκε από μεγάλο μέρος της κοινωνίας και επέδρασε στις σχέσεις των δύο χωρών αλλά και στην ενίσχυση ενός "αόρατου μίσους". Σε ότι αφορά τις μετανάστριες/-ες, το αποτέλεσμα είναι η τύχη τους να εξαρτάται από τη χρονική στιγμή αλλά και τις αναγκαιότητες κράτους και κεφαλαίου.

Δεν είναι άγνωστο πως κατατρεγμένοι άνθρωποι που καταφέρνουν να περάσουν τα σύνορα, εν τέλει συχνά αποτελούν την καλύτερη λύση στην αναζήτηση φθηνού και εξαθλιωμένου εργατικού δυναμικού, υπό το φόβο της καταστολής, της απέλασης και κυρίως προκειμένου να επιβιώσουν. Ακόμη και τώρα που οι καταστηματαρχές συχνά δε βρίσκουν κανέναν και καμία να ανέχεται τις συνθήκες εργασίας της καλοκαιρινής σεζόν οι μετανάστες έδω-

σαν μια διέξοδο στο πρόβλημα. Επετράπη έτσι στα Κόκκαλης μίλαγε για έναν κόσμο χωρίς τείχη η In-trakat αναλάμβανε με κοινοπραξία την διεκπεραίωση του έργου.

αφεντικά να χειροτερέψουν -αν αυτό είναι δυνατόν- τις συνθήκες εργασίας αλλά και στο κράτος να μην κάνει καμία κίνηση ενάντια στους προστα-

τευόμενούς του. Έτσι οι μετανάστες και οι μετανάστριες χρησιμοποιούνται πλέον και στον χώρο της εστίασης πέραν από τις παραδοσιακές δουλειές σε χωράφια, εργοστάσια και οικοδομές που κατείχαν διαχρονικά. Δεν είναι λοιπόν να απορούμε γιατί ένα κράτος επιδιώκει να περιθωριοποιεί και να διατηρεί εξαθλιωμένες και απομονωμένες τεράστιες μάζες εργατικού δυναμικού χωρίς δικαιώματα και υπό το φόβο της απέλασης. Γιατί είναι ο μόνος τρόπος για να "πείσεις" κάποιον να δουλεύει χωρίς ρεπό και δικαιώματα, μένοντας σε κάποιο θερμοκήπιο της Νέας Μανωλάδας.

Τα ΜΜΕ βάζουν και αυτά το χεράκι τους και με το παραπάνω, εξυπηρετώντας τις σκοπιμότητες των ισχυρών. Επιλεκτική προβολή γεγονότων, απόκρυψη ουσιωδών πληροφοριών αλλά και αισχρές δηλώσεις ενάντια στους μετανάστες. Από την άλλη πρώτη μούρη ποζάρουν το τείχος του Έβρου αλλά και κάθε νεοσποκτηθείς πολεμικός εξοπλισμός. Πως αλλιώς θα τονωθεί το εθνικό αίσθημα ες' άλλου απέναντι στην ξένη απειλή; Σε πολλές περιπτώσεις με θύματα μετανάστες, κυβερνητικά στελέχη ποζάρουν στους δέκτες μιλώντας για πάταξη των διακινητών και "τη σκληρή δουλειά της αστυνομίας και του λιμενικού" και έτσι το κράτος διατηρεί την "ουδετερότητα" του και μπαίνει σε ρόλο κριτή και ενίοτε τιμωρού. Εύλογη πιστεύουμε πως είναι η απορία μας για το τι συμβαίνει όταν οι διακινητές είναι οι ίδιοι οι αστυνομικοί και οι λιμενικοί. Μέσα σε αυτή την κολοκυθιά ευθυνών πολλές φορές ως διακινητές παρουσιάζονται απλοί μετανάστες χωρίς να επαρκούν τα στοιχεία για την τεκμηρίωση της κατηγορίας. Από την άλλη το κράτος και πάλι δε φέρει καμία ευθύνη για το πως καταφέρνουν αυτοί οι διακινητές να εκμεταλλεύονται τόσους ανθρώπους έως να γίνει η στραβή και να τους χρειαστεί για να ξεπλύνει, πάλι, τη δική του ευθύνη. Το ίδιο λοιπόν πάνω κάτω έγινε και στην περίπτωση του ναυαγίου στην Πύλο, όπου για όλα έφταιξαν οι διακινητές

-αν ήταν πράγματι αυτοί που κατηγορήθηκαν ως τέτοιοι. Το καλό κράτος από την πλευρά του προσπάθησε να προσφέρει βοήθεια στους επιβαίνοντες την οποία για κάποιο λόγο, που δεν είναι ακόμη σαφής, δε δέχτηκαν. Όπως συνεχίζει να ισχυρίζεται το λιμενικό τα σχοινιά δέθηκαν στο πλάι μόνο και μόνο προκειμένου να προσεγγιστεί το πλοίο και κάποιος λάθος χειρισμός αποτέλεσε την αιτία βύθισής του.

Όλα τα παραπάνω όμως έχουν και τους αποδέκτες τους. Μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας που θέλει να αισθάνεται πως έχει τα χέρια του καθαρά αναπαράγει εδώ και χρόνια τα ίδια, σαν να ακούμε ειδήσεις στο ΣΚΑΙ. Πολλοί δέχονται τη λογική της μετανάστευσης μόνο αν στην παρούσα χρονική στιγμή οι άνθρωποι φεύγουν από πολεμική συνθήκη, ενώ άλλοι ούτε τότε, αναπαράγοντας την καταπληκτικά πρωτότυπη φράση "Να κάτσουν στη χώρα τους να πολεμήσουν". Τι κι αν οι περισσότεροι συγγενείς αυτών ήταν μετανάστες κάπου στην Αυστραλία ή τη Γερμανία; Τι κι αν σε περίπτωση πολέμου όσοι και όσες τα λένε αυτά τώρα πάρουν το πρώτο αεροπλάνο με κατεύθυνση την Ανταρκτική; Άλλο αυτοί. Ξεχνάμε φυσικά -αφού δε μας συμφέρει- ότι η Ελλάδα είναι από τις χώρες με τα μεγαλύτερα μεταναστευτικά ρεύματα εν καιρώ ειρήνης.

Εκτός όμως από όλα τα παραπάνω υπάρχει και το κομμάτι των ΜΚΟ, μεγάλο μέρος των οποίων ασχολούνται με μετανάστες. Επειδή η πίτα είναι μεγάλη, το ελληνικό κεφάλαιο έπρεπε να βρει κι άλλο τρόπο να πάρει περισσότερα κομμάτια και έτσι μπήκαν στο παιχνίδι οι ΜΚΟ. Υποστηρίζοντας πως ο κύριος στόχος τους είναι η κάλυψη των αναγκών των μεταναστών και η υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους, εκμεταλλεύονται τις συνθήκες βγάζοντας οικονομικό κέρδος και πολλές φορές ρυθμίζοντας τις μεταναστευτικές ροές ανάλογα το συμφέρον. Συχνά παρατηρούμε τη στάση των ΜΚΟ να διαφοροποιείται έντονα ανάλογα με τη συγκυρία αλλά και τα εκάστοτε κρατικά και ευρωπαϊκά συμφέροντα. Έτσι την μία στιγμή διευκολύνουν την πρόσβαση τους σε σπίτια και εργασία και την αμέσως επόμενη "ξαφνικά" πραγματοποιούνται εκατοντάδες εξώσεις αλλά και άρνησή τους να βοηθήσουν στην ανανέωση κάρτας παραμονής των μεταναστών. Χαρακτηριστική είναι και η βοήθεια την οποία προσφέρουν οι ΜΚΟ στη διαχείριση των προσφύγων τόσο εντός των δομών κράτησης όσο και στα σύνορα, χωρίς να γίνεται κάποια ουσιαστική συζήτηση για τις απάνθρωπες πρακτικές οι οποίες εφαρμόζονται από το κράτος σε αυτές τις περιπτώσεις. Τα κονδύλια φυσικά τα οποία παίρνουν οι οργανώσεις αυτές είναι τεράστια, τη στιγμή μάλιστα που προωθούν την εθελοντική εργασία εντός τους, προκειμένου να γλιτώσουν κανένα μεροκάματο, ενώ τα διευθυντικά στελέχη τους συχνά ανταμείβονται αδρά. Εδώ λοιπόν δημιουργείται και ένα ερωτηματικό γύρω από το ποια είναι στην πραγματικότητα η δουλειά των οργανώσεων αυτών καθώς και ποιους εξυπηρετούν.

Κοντολογίς η αναγκαιότητα για μετακίνηση ατόμων ή πληθυσμών πολύ δύσκολα μπορεί σταματήσει, ιδίως τη στιγμή που η εξουσία κερδίζει τόσα από αυτή. Το τυράκι της "καημένης" Ελλάδας που βρίσκεται "στο σταυροδρόμι τριών ηπείρων" και κάνει τα χατίρια της Ε.Ε. σε ότι αφορά τη διαχείριση του μεταναστευτικού είναι ένα πολύ ωραίο παραμύθι για να χαίρεται όποια και όποιος θέλει να εξαπατά τον ίδιο του/της τον εαυτό και δεν είναι σε θέση να αναλάβει την οποιαδήποτε ατομική και πόσο μάλλον συλλογική ευθύνη. Για όσες και όσους όμως ανήκουν στην εργατική τάξη, η υποστήριξη αλλά και οι κοινοί αγώνες μεταξύ ντόπιων και μεταναστών είναι υποχρέωση. Το ότι συνήθως ως μόνοι κάτοικοι αυτής της χώρας βρισκόμαστε σε πλεονεκτική θέση σε σύγκριση με τους μετανάστες και πρόσφυγες είναι βέβαιο. Το ζήτημα είναι αν αυτό μας οδηγεί στο να στεκόμαστε απέναντί τους, παίρνοντας με χαρά τη θέση που η εξουσία μας δίνει απλόχερα ή αν αντιθέτως την αντιλαμβανόμαστε ως αποκλειστικά ένα εργαλείο ενίσχυσης του αγώνα τους και παράλληλα του κοινού μας αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και υποτίμηση των ζωών μας.

Νερό, άλλο ένα κεφάλαιο ιδιωτικοποιήσεων

Μετά από ένα νικηφόρο προβάδισμα της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας για δεύτερη συνεχόμενη τετραετία όλοι και όλες περιμένουμε με αγωνία να δούμε ακόμη μια φορά τι τρομακτικό και άρρωστο κρύβεται πίσω από τις ψεύτικες, ξύλινες και ξεδιάντροπα γελοίες υποσχέσεις του ελληνικού κράτους. Ένα αποτέλεσμα που δεν έχει και τόση σημασία μιας και όλο το δημοκρατικό τόξο έχει ως πρωτεύοντα στόχο στην πολιτική του στζέντα την κερδοφορία του ελληνικού κεφαλαίου. Πρέπει να τονίσουμε πως οι ευθύνες δεν καταλογίζονται μόνο στη ΝΔ, αλλά σε όσα κόμματα περάσανε από την εξουσία (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ, ΔΗΜΑΡ, ΛΑΟΣ) τα οποία φρόντισαν και αυτά με τη σειρά τους να επιβάλουν μία δυστοπική πολιτική ως προς την κοινωνία και τις ανάγκες της. Πιο συγκεκριμένα από τη μεταπολίτευση μέχρι και σήμερα όσες κυβερνήσεις και αν περάσανε από τα καλλωπισμένα έδρανα της Βουλής, ανεξαρτήτως χρώματος, ανεξαρτήτως της τάχα και υποτιθέμενης "αντιδραστικής έπαρσης" και "αγωνιστικού ύφους" ενάντια σε κάποιο έτσι γενικά και αόριστο "Σύστημα", το μοναδικό πράγμα το οποίο τους ένοιαζε ήταν και είναι τα συμφέροντα και η καριέρα τους, για τη επίτευξη των οποίων κατακρεουργούν τις ζωές μας. Από την δική μας οπτική και ανάλυση, δεν επιλέγουμε να αναφερθούμε με τον ίδιο τρόπο έτσι γενικά και αόριστα σε κάποιο καταπιεσμένο λαό. Αφεντικά (μικρά ή μεγάλα), ένστολοι, δικαστές, ρουφιάνοι και φασίστες αποτελούσαν διαχρονικά τα τσιράκια και τους λακέδες που ποτέ δεν χτυπήθηκαν από όποιον τύχαινε να βρίσκεται στην εξουσία. Παρόλα αυτά και με μία δόση "αχαριστίας" είναι οι ίδιοι που γκρινιάζουν για την αδικημένη ζωή τους και είναι οι ίδιοι που αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της ρουφιανιάς και πάροχοι υπηρεσιών στο ίδιο ακριβώς σύστημα που κράζουν. Καλώς ή κακώς αυτοί αποτε-

λούν ένα μεγάλο κομμάτι όσων έχει να αντιμετωπίσει η τάξη των εργατών και εργατριών και των καταπιεσμένων.

Μια τάξη που έχτισε ό,τι υπάρχει γύρω μας και σήκωσε όλα τα βάρη στις πλάτες της, τιμωρήθηκε με όλες τις καταδικές όποτε διεκδίκησε καλύτερους όρους ζωής, βασανίστηκε και δολοφονήθηκε όταν προσπάθησε να πάρει μία ανάσα ελευθερίας.

Εύλογο θα ήταν το ερώτημα τι σχέση έχει το κράτος με όλους αυτούς τους αχρείαστους και παρασιτικούς που επιβάλλονται για τα καλά στις ζωές μας; Το κράτος είναι απλά δημιούργημα του κεφαλαίου για να μπορεί να εξυπηρετεί τις ανάγκες του ως προς την ανάπτυξη και τον επεκτατισμό της κερδοφορίας του, μέσα από τις υπηρεσίες που του παρέχει κάτω την

ομπρέλα του δημόσιου συμφέροντος. Όλες οι δημόσιες δομές χτίστηκαν από το κράτος δήθεν για το κοινό καλό και την ελεύθερη κοινή χρήση και μετέπειτα σκόπιμα απαξιώθηκαν και υποβαθμίστηκαν με σκοπό την ιδιωτικοποίησή τους. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε το γεγονός ότι περνάει η μία δομή και υπηρεσία μετά την άλλη στο ΤΑΙΠΕΔ και στα χέρια ιδιωτών. Οι μίζες, τα ρουσφέτια, τα υπέρογκα χρηματικά ποσά πάνε και έρχονται

στις επενδυτικές τους συμφωνίες παρέα με τα συμφέροντα τους. Θα μπορούσαμε να γράψουμε τόμους ολόκληρους για τη αгаστή συνεργασία κράτους και κεφαλαίου, όμως για την ώρα θα επικεντρωθούμε σε ένα βασικό ζήτημα και δεν είναι άλλο από τις ιδιωτικοποιήσεις και πιο συγκεκριμένα αυτή του νερού.

Χρόνια τώρα ότι υπάρχει. Από στιγμής τα έχει καλιτικαντισμούς της, Αν η ψήφιση του σεις, σήμερα με όλη 10χρονα παιδιά και ρασκευή.

Πιο συγκεκριμένα υπουργείου Περι- στο άρθρο 3 υπηρεσιών των στην μέ- Ενέργειας σε Όλα τα παρα- όπτες και την πουν τη μείωση ασ δίνοντας παράλληλα λιγότερα χρήματα μέσα σε αναξιόπιστες δομές και εγκαταστάσεις, ενώ τα αφεντικά όχι μόνο δε θα νοιάζονται για το εργατικό δυναμικό και τα μέτρα προστασίας του αλλά ούτε καν για την ποιότητα του προϊόντος, μιας και αυτή θα είναι από την άλλη χειρότερη και ακριβότερη. Και όλα αυτά φυσικά μέσα σε εγκαταστάσεις οι οποίες δεν θα έχουν κανέναν απολύτως σεβασμό στο περιβάλλον, τη στιγμή που με βεβαιότητα μπορούμε να πού- με ότι δε θα γίνονται και οι απαραίτητοι έλεγχοι. Δηλαδή τα γνωστά.

Από την πλευρά του κράτους τα επιχειρήματα που πησάρονται για να προωθηθούν πιο εύκολα στις συνειδήσεις των ανθρώπων τα μιλάνε για άνοιγμα θέσεων εργασίας, ανάπτυξη της οικονομίας δομές που δεν μπορεί το ίδιο να ανταγωνιστεί.

Για να λέμε όμως και του στραβού το δίκιο, σε καμία περίπτωση κρατικές δομές δεν υπήρχε εξαθλίωση και εργατικά ατυχήματα, παραδείγματα με θανατηφόρα περιστατικά ανά περιοχές σε Για κάποιους και κάποιες λοιπόν που εθελοτυφλούν, είτε σκόπιμα παραποιήσουν την ιστορία λέγοντας πως ψάχνουμε πάντα να τράγους, θα θέλαμε να υπενθυμίσουμε πως υπάρχουν πράγματα επιβίωση μας. Ένα από αυτά μαζί με τη στέγη, το φαγητό, το είναι και το νερό. Ο αγώνας ενάντια στην ιδιωτικοποίηση να κάνει παρά μόνο με τον αγώνα για την ελεύθερη χρήση όλες. Ακόμα και οι ελάχιστες περιοχές που μπορεί να είναι άν χρήση του νερού, όπως για παράδειγμα περιοχές του κάτοικοι αγωνίζονται καθημερινά για την μη ιδιωτικοποι- εξωθεσμικά και αυτοοργανωμένα, σύντομα δε θα μείνουν από τους ιδιώτες οι οποίοι τρίβουν τα χέρια τους.

η βασική στοχοθεσία του ελληνικού κράτους είναι να ιδιωτικοποιήσει τον ΟΤΕ, τα πανεπιστήμια, τα νοσοκομεία, μέχρι και το νερό και μέχρι ταφέρει ανενόχλητο. Μπορεί η αντιπολίτευση να βολεύεται στους πο- αλλήλας μην ξεχνάμε ποιος έβαλε στο ΤΑΙΠΕΔ την ΕΥΔΑΠ και την ΕΥΑΘ. άρθρου 16 κάποτε μπορούσε να επιφέρει κινητοποιήσεις και αντιδρά- τη σάπια προπαγάνδα, τα ψέματα που είναι λες και απευθύνονται σε την υπόσχεση για βόλεμα σε κάποια θέση, η μέρα αυτή είναι απλά Πα-

τον τελευταίο χρόνο με τις ευλογίες του ελληνικού κράτους και του Βάλληοντος και Ενέργειας ψηφίζεται η νομοθεσία κάνοντας αλλαγές επιτρέποντας έτσι σε πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου να είναι πάροχοι ύδατος. Εξ αρχής; Όχι. Αλλά η ένταξη του νερού και των αποβλή- χρι πρότινος ΠΑΕ και η μετονομασία αυτής από Ρυθμιστική Αρχή Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων Ενέργειας και Υδάτων είναι η αρχή. πάνω απλά ανοίγουν το δρόμο προς τις ανεξέλεγκτες δραστηρι- σσудоσία της αγοράς. Οι συνθήκες που θα επικρατούν θα επιτρέ-

του κόστους του εργατικού δυναμικού, αυξάνοντας τις ώρες εργασί- ασ δίνοντας παράλληλα λιγότερα χρήματα μέσα σε αναξιόπιστες δομές και εγκαταστάσεις, ενώ τα αφεντικά όχι μόνο δε θα νοιάζονται για το εργατικό δυναμικό και τα μέτρα προστασίας του αλλά ούτε καν για την ποιότητα του προϊόντος, μιας και αυτή θα είναι από την άλλη χειρότερη και ακριβότερη. Και όλα αυτά φυσικά μέσα σε εγκαταστάσεις οι οποίες δεν θα έχουν κανέναν απολύτως σεβασμό στο περιβάλλον, τη στιγμή που με βεβαιότητα μπορούμε να πού- με ότι δε θα γίνονται και οι απαραίτητοι έλεγχοι. Δηλαδή τα γνωστά.

αδηφάγα σχέδια του, και εκσυγχρονισμένες

δε θα λέγαμε πως και στις αφού είναι άπειρα τα ολόκληρη την Ελλάδα. είτε όχι, και θέλουν να βρούμε αποδιοπομπαίους αδιαπραγμάτευτα για την ρεύμα και τη θέρμανση του λοιπόν δεν έχει του από όλους και δυνατή η δωρε- Πηλίου όπου οι ηση των υδάτων ανεκμετάλλετες

Αν μένει λοιπόν κάτι από την ιστορία, είναι οι παρακαταθήκες και οι μαχητικοί και ακηδεμόνευτοι αγώνες του παρελθόντος και όχι η δειλία, το ψέμα και η ρουφιανιά από όσους εξουσιάζουν και τους υποστηρικτές τους. Παρακαταθήκες οι οποίες αν και με αίμα βαμμένες είναι αυτές που θα ξυπνάνε τη μνήμη μας και θα γίνονται γροθιά στο στομάχι του κάθε εξουσιαστή και καταπιεστή. Είναι αυτές που θα μετατρέπουν σε ορμητήριο τις σκέψεις μας και τις αντιλήψεις μας για μια ελεύθερη και ποιοτική ζωή. Μια ζωή που δε θα χρειάζεται να πληρώνουμε το νερό, το ρεύμα και τη στέγη. Μια ζωή στο ύψος των επιθυμιών και των ονείρων των ανθρώπων της τάξης μας.

Γυναικοκτονίες : από μία καθημερινή εικόνα στις ειδήσεις έως τα βαθύτερα αίτια τους

“Σοκ! Νεκρή βρέθηκε γυναίκα στο διαμέρισμα της, δράστης φέρεται να είναι ο σύντροφος της.” Μια είδηση που δε λείπει το τελευταίο διάστημα από τα δελτία των 20:00. Μια γυναικοκτονία έχει διαπραχθεί. Στη Καλαμαριά 38χρονος δολοφονεί την 42χρονη πρώην σύντροφο του, στην Αργυρούπολη νεκρή 41χρονη που νοσηλευόταν επί επτά μήνες μετά από ξυλοδαρμό από το σύντροφο της, στη Χαλκίδα 84χρονη δολοφονείται από το σύζυγό της, στη Κω 27χρονη βασανίζεται και δολοφονείται από άντρα που την παρακολουθούσε το προηγούμενο διάστημα, στη Χαλκιδική 39χρονη πυροβολείται από το σύζυγο της, στη Κοζάνη 86χρονη ξυλοκοπείται μέχρι θανάτου από το γιο της. Οι παραπάνω αποτελούν μόνο κάποιες από τις γυναικοκτονίες των τελευταίων μηνών. Γυναίκες που παρουσιάζονται σαν αριθμοί και μπορεί να μη μάθουμε καν τα ονόματα τους. Για κάποιους είναι ίσως

απλά άλλη μια σοκαριστική είδηση, που τους κάνει να αναρωτιούνται τι έχει συμβεί το τελευταίο διάστημα με τόσες δολοφονίες γυναικών και άλλοι απλά περιμένοντας το επόμενο θέμα, θα αναφωνήσουν: “τι να κάνουμε συμβαίνουν αυτά”. Ε λοιπόν, σίγουρα δε συμβαίνουν γενικά αυτά έτσι και αόριστα, ούτε ήταν κάποια κακιά ώρα, που θα της ρίξουμε για άλλη μια φορά την ευθύνη και πάμε παρακάτω.

Το ερώτημα για αρχή, είναι αν αποτελούν οι τόσες γυναικοκτονίες συνθήκη του τελευταίου διαστήματος. Σε αυτή την ερώτηση λοιπόν δε θα απαντούσαμε καταφατικά με τόση ευκολία. Γυναικοκτονίες διαπράττονταν από παλιά στην ελληνική κοινωνία, απλώς η διαφορά είναι ότι τώρα ανοίγει ο διάλογος θεσμικά να αναγνωρίζονται ως τέτοιες και ότι πλέον αναδεικνύονται περισσότερο από Μ.Μ.Ε και social media. Η περίοδος του covid και των κρατικών απαγορεύσεων σίγουρα επηρέασε την ένταση της έμφυλης βίας, καθώς πολλές γυναίκες αναγκάζονταν να μένουν πολλές ώρες με τον κακοποιητή σύντροφο τους. Αυτό από μόνο του όμως, δεν αρκεί να εξηγήσει τη συχνότητα των γυναικοκτονιών που διαπράττονται. Η αλήθεια είναι ότι η ελληνική κοινωνία δεν γνωρίστηκε ξαφνικά με τη πατριαρχία. Αντιθέτως, ούσα βαθειά πατριαρχική, γνωριζόταν πολύ νωρίτερα με τις γυναικοκτονίες, που είτε παρουσιάζονταν σαν μεμονωμένα περιστατικά, είτε σαν δολοφονίες, χωρίς να αναδεικνύεται η έμφυλη διάστασή τους.

Όλα όμως ξαφνικά άλλαξαν.

Είναι ολοφάνερα από πλευράς κράτους και κατά συνέπεια των Μ.Μ.Ε, μια στροφή στη χρήση του συγκεκριμένου όρου. Και όχι μόνο του συγκεκριμένου αλλά μια γενικότερη δήλωση ενδιαφέροντος πάνω στο έμφυλο ζήτημα. Μια στάση που μόνο απορία θα μπορούσε να προκαλέσει μιας και δε διακατέχονταν ποτέ από αγαθές προθέσεις. Εξαγγελίες και κρατικά λογύδρια ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, που έρχονται σε σύγκρουση με τον περιορισμό κατά τη διάρκεια του covid τόσων στόμων σε κακοποιητικό οικογενειακό περιβάλλον, με τη στάση της αστυνομίας σε σχέση με καταγγελίες γυναικών και με την υποχρεωτική συνεπιμέλεια και των δύο γονιών σε περίπτωση διαζυγίου. Προθέσεις που εξηγούνται από την ανάγκη κράτους και κεφαλαίου να φαίνεται ότι εκσυγχρονίζονται απέναντι στις νέες κοινωνικές ανάγκες και να εναρμονίζονται στο ευρωπαϊκό μοντέλο ανάδειξης τέτοιων ζητημάτων. Από την άλλη είναι μια καλή ευκαιρία να αφομοιωθούν κινήματα που υπήρχαν και μπορεί να αναζωπυρώθηκαν το τελευταίο διάστημα, έτσι ώστε να δίνονται ψευδείς λύσεις και στη τελική να τσακίζονται. Επιπλέον βλέπουμε ότι το κεφάλαιο έχει επιδοθεί σε μια καμπάνια κατά της έμφυλης βίας και υπέρ των δικαιωμάτων των lgbtqi+ στόμων, μόνο και μόνο για να εξασφαλίσει πελατεία και παραπάνω κέρδη. Σορός διαφημίσεων μας βομβαρδίζουν καθημερινά από προϊόντα υγιεινής μέχρι αεροπορικές προσφορές, με άρωμα χειραφέτησης. Οι διαφημίσεις όμως σύντομα τελειώνουν και ερχόμαστε αντιμέτωπες-οι με τη ζοφερή πραγματικότητα.

Άλλη μια γυναικοκτονία λοιπόν... Τα κίνητρα του δολοφόνου; Η ζήλια, ένας τσακωμός, το μοιραίο πάθος, η κακιά η ώρα ή η ψυχική του αστάθεια. Δημοσιογράφοι σπεύδουν να έρθουν σε επαφή με το κοντινό του περιβάλλον και τη γειτονιά, όλοι να επιβεβαιώσουν πως ήταν καλό παιδί, δεν είχε δώσει ποτέ δικαιώματα, δε ξέρουμε τι μπορεί να συνέβη. Ακόμη όμως και στις περιπτώσεις που η γειτονιά έβλεπε και θέλει να μιλήσει, οι δηλώσεις αποσιωπώνται ή αποκρύπτονται. Αυτό στην περίπτωση που είναι γέννημα θρέμμα παλικαρί της Ελλάδος. Στον αντίποδα, αν πρόκειται για μετανάστη, ενεργοποιείται όλη η ρατσιστική ρητορεία, ότι ήρθαν οι αλλόθρησκοι στη χώρα μας να βιάσουν και να σκοτώσουν· άρα η απορία λύθηκε, ο δεύτερος σκότωσε γιατί στον πολιτισμό του δε σέβονται την ανθρώπινη ζωή. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι διαφαίνεται μια "συμπόνια" στη περίπτωση του Έλληνα, ενώ στη δεύτερη περίπτωση θα ταΐσουν την εθνικιστική πέινα. Φυσικά και εθελουφλούν όταν δεν αναδεικνύουν τον κοινό παρονομαστή και στις δύο περιπτώσεις, το ότι ήταν άντρες, που μεγάλωσαν μέσα σε πατριαρχικά περιβάλλοντα. Εξάλλου η πατριαρχία δε γνωρίζει σύνορα και χρώμα και φυσικά δεν φωλιάζει μόνο στην ελληνική κοινωνία. Χαρακτηριστική είναι η πρόσφατη περίπτωση της Ιταλίας, όπου με δικαστική απόφαση δεν προβλέπεται σεξουαλική παρενόχληση με διάρκεια κάτω των 10 δευτερολέπτων.

<<... η Ελλάδα είναι μια κοινωνία που είχε πολλών αιώνων παράδοση στον σεβασμό της ανθρώπινης ζωής. Αυτή η έξαρση που παρουσιάζεται τον τελευταίο καιρό νομίζω ότι οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην εισροή πληθυσμών που δεν ασπάζονται τις ίδιες αξίες με τον Έλληνα, δεν έχουν την ίδια εκπαίδευση δηλαδή>>.

Δηλώσεις της Α. Ζαίρη, Προέδρου Εισαγγελέων Ελλάδας για την υπόθεση γυναικοκτονίας της Καρολαιν, πριν αποδειχθεί η ενοχή του συζύγου της.

Άντρες που δε θα τους δεις πολλές φορές να κρύβονται σε κάποιο στενό, αλλά να μένουν στο ίδιο σπίτι με τις γυναίκες που δολοφονούν. Είναι γεγονός πως πολλές γυναίκες της τάξης μας αναγκάζονται να παραμένουν σε κακοποιητικό περιβάλλον, είτε λόγω απειλών, λόγω αδυναμίας να σηκώσουν οικονομικά δικαστήρια και αγωγές, λόγω δυσκολίας να αντεπεξέλθουν οικονομικά μόνες αν υπάρχουν παιδιά, είτε λόγω φόβου μη συμβεί κάτι από τα παραπάνω. Το ζήτημα γίνεται ακόμη πιο περίπλοκο αν μιλάμε για μετανάστριες, που δε χαίρουν ίδιας αντιμετώπισης με τις λευκές ελληνίδες γυναίκες. Ακόμη, λιγότερες φορές γίνονται γνωστές κακοποιήσεις ή δολοφονίες σεξεργατριών ή τρανς στόμων. Είναι ολοφάνερο έτσι ότι γίνεται μια ιεράρχηση των ζωών τους και της σημασίας τους, με βάση το φύλο, τη φυλή και τη τάξη στην οποία ανήκουν. Μη ξεχνάμε τη σύλληψη και διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών το 2012 από τον τότε υπουργό υγείας Ανδρέα Λοβέρδο καθώς και την πρόσφατη δολοφονία της μετανάστριας τρανς Άννας.

Γυναίκες που και να προσπαθήσουν να καταγγείλουν κάτι στους μπάτσους, εκείνοι θα τις απαξιώσουν, θα τις αποτρέψουν ή θα τις αγνοήσουν και η καταγγελία θα μπει στον συρτάρι. Δεν υπάρχει άλλωστε καμία πρόνοια από μεριάς κράτους για γυναίκες που έχουν δεχθεί έμφυλη βία. Οι δικαστές θα βρουν ελαφρυντικά στο γυναικοκτόνο και θα επιβάλλουν βαρύτερες σε εκείνες που έκαναν το αυτονόητο, αμύνθηκαν δηλαδή σε επίθεση. Τα Μ.Μ.Ε, από μεριά τους, θα προβάλλουν τον Μπαλάσκα να δίνει συμβουλές για το πως οι γυναικοκτόνοι μπορούν να τη βγάλουν καθαρή. Όλη η κρατική δομή είναι έτοιμη να ξεπλύνει τη γυναικοκτονία και όχι τυχαία βέβαια.

Μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας σοκάρεται με το γεγονός αλλά για πόσο; για λίγα λεπτά ίσως. Είναι απλά ένα ακόμη νούμερο, η ουσία και τα αίτια χάνονται. Μέχρι να έρθει η επόμενη και η ιστορία να επαναληφθεί. Είναι τα ίδια άτομα που θα αδιαφορήσουν για τη γειτόνισσα τους και τις φωνές της και θα κλείσουν απλά το παντζούρι. Τα ίδια που θα πούνε δε μου πέφτει λόγος τι κάνει ο καθένας μέσα στο σπίτι του και όταν θα "στραβώσει" το πράγμα θα πέσουν από το σύννεφα. Εκείνα που θα σηκώσουν

κατασταλτικά τείχη σε μια καταγγελία και εκείνα που θα σπεύσουν να διαφωνήσουν με θυμό για τη χρήση του όρου γυναικοκτονία και στη τελική θα ρίξουν την ευθύνη στην γυναίκα ότι κάπως θα τον έβγαλε εκτός εαυτού. Προσπαθούν με κάθε τρόπο να δικαιολογήσουν είτε την απάθεια τους είτε την έμμεση συνηγορία τους. Τίποτε δε χρειάζεται να εξιχνιαστεί, σε μία κοινωνία που είναι δομημένη στην πατριαρχία. Από μικρά παιδιά μας επιβάλλουν ρόλους που πρέπει να ακολουθούμε πιστά σε όλη τη ζωή μας. Σε αυτούς τους ρόλους, η γυναίκα έχει εκείνον της υποταγής στον άντρα, αφού αντιμετωπίζεται σαν αντικείμενο που περνάει από τον πατέρα στο σύζυγο και πάντα θα είναι κατώτερη του. Δεν είναι τυχαίο το τρίπτυχο πατρίς-θρησκεία-οικογένεια που αναπαράγεται από το κράτος, σαν βασικός πυλώνας της κοινωνίας. Μια οικογένεια που θα παρουσιαστεί σαν αυτοσκοπός του ανθρώπου, άρα είναι αμαρτία να διαλυθεί, ακόμη και σε περιπτώσεις κακοποίησης. Και τώρα που λέμε αμαρτία, βασικός είναι και ο ρόλος της εκκλησίας που προωθεί τους έμφυλους ρόλους. Παπάδες πρωτοστατούν στα κηρύγματα για τη γυναικεία κατωτερότητα και για τη μοναδικότητα τους να είναι μηχανές αναπαραγωγής.

Ακόμη δαιμονοποιούν τα διαζύγια και δημιουργούν περισσότερες ενοχές στις γυναίκες. Πόσες και σε πόσες καμπάνιες έχουν τρέξει, με την κρατική αιγίδα πάντα, ενάντια στην γυναικεία αυτοδιάθεση και ενάντια στις αμβλώσεις;

Δεν πρέπει λοιπόν να πέφτουμε από τα σύννεφα στην ανακοίνωση μιας γυναικοκτονίας, αλλά να αντιληφθούμε την αιτία της· και αυτή δεν είναι άλλη από την πατριαρχία. Είναι εκείνη που μαθαίνει ότι η γυναίκα είναι μία ιδιοκτησία που μεταβιβάζεται και μπορούν μέχρι και να τη δολοφονούν. Φυσικά δε στέκει μόνη της αγέρωχη, αλλά την χρησιμοποιεί κράτος και κεφάλαιο. Όπως και άλλα συστήματα πριν από αυτόν, ο καπιταλισμός την χρησιμοποιεί προς όφελος του, να διαιρεί δηλαδή περαιτέρω την τάξη μας και να μας αποπροσανατολίζει από τον κοινό μας εχθρό.

Ο αγώνας μας λοιπόν ενάντια στην πατριαρχία, δεν μπορεί να μην είναι και αγώνας ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο. Αν δεν αντιληφθούμε το σύμπλεγμα των εξουσιών ως τέτοιο, οι αγώνες μας πάντα θα αφομοιώνονται. Πάνω στο ζήτημα του όρου γυναικοκτονία, η ουσία δεν είναι να διεκδικήσουμε να κατοχυρωθεί νομικά αλλά να την ενστερνιστεί η κοινωνία ως τέτοια, καθώς έχει έμφυλα κίνητρα. Όσες φορές και να ακούσουμε τον όρο από τα κανάλια και τους πολιτικούς, δεν τους έχουμε καμιά εμπιστοσύνη. Χαρακτηριστική είναι

Φώτο από τη συγκέντρωση στα Ιωάννινα ενάντια στην εκδήλωση ενάντια στις αμβλώσεις στις 22/02/2020 η οποία πραγματοποιήθηκε υπό την αιγίδα της Μητρόπολης.

η δημιουργία του πολλαπλού υποσχόμενου υπουργείου κοινωνικής συνοχής και οικογένειας. Ενός υπουργείου που θα ασχολείται με την ισότητα των φύλων και ταυτόχρονα με το δημογραφικό και τα κίνητρα για την ενίσχυση της οικογένειας. Όταν ακούμε όμως δημογραφικό, ακούμε καμπάνες για έλεγχο των γεννήσεων άρα και έλεγχο των γυναικείων σωμάτων. Επιπλέον θα δίνονται κίνητρα για την αγία ελληνική οικογένεια, μια οικογένεια που βαθιά μέσα της φωλιάζει έμφυλη βία.

Δεν πρόκειται να ξεμπερδέσουμε έτσι απλά από την πατριαρχία. Το κράτος θα προσπαθεί να παρεμβαίνει με κάθε τρόπο να φανεί ότι λύνει ένα ζήτημα που το ίδιο διαιωνίζει. Μην νομίζουμε πως καταναλώνοντας από LGBTQI+ friendly εταιρίες θα αλλιάξει κάτι. Είναι αναγκαία η αυτοοργάνωση της τάξης μας απέναντι σε κάθε μορφή εξουσίας, απέναντι σε ψευδείς διαχωρισμούς. Εμείς οι ίδιες και οι ίδιοι πρέπει να δημιουργήσουμε τους όρους να μην υπάρξει άλλη δολοφονημένη.

Να γιομίσει ο τόπος καταλήψεις

Μέσα σε αυτή την κατάσταση που κάνει την καθημερινότητά μας αβίωτη πολλοί εργάτες και εργάτριες, φοιτητές και φοιτήτριες, άνεργοι και άνεργες, έχουν επιλέξει την πρακτική της κατάληψης στέγης ως μέσο για την κάλυψη των αναγκών τους.

Μία από αυτές τις καταλήψεις είναι και η οικία επί της οδού Σαχίνη στα Ιωάννινα. Ένα επί χρόνια παρατημένο οίκημα, το οποίο τον Μάρτη του 2013 ξαναπήρε ζωή. Πλέον και αφού έχουν περάσει 10 χρόνια η κατάληψη κινδυνεύει με εκκένωση. Ενδιαφερόμενοι, όπως αναφέρουν και οι ίδιοι οι καταληψίες, δεν είναι οι ιδιοκτήτες που το είχαν παρατήσει όλα αυτά τα χρόνια στην φθορά του χρόνου αλλά αντιθέτως μία κυρία εν ονόματι Μαυροειδή Νικολέττα, που ζει και δραστηριοποιείται επιχειρηματικά στην Αθήνα.

Ως αναρχικοί και αναρχικές από μέρους μας πάντοτε τασσόμαστε ενάντια στην ιδιοκτησία ως μία ακόμα μορφή εξουσίας. Και αυτό επειδή οι ίδιοι και οι ίδιες ξέρουμε ότι η ιδιοκτησία είναι αποτέλεσμα κλοπής τόσο της υπεραξίας των εργαζομένων, όσο και ακρογωνιαίος λίθος στο να συνεχίζεται ο διαχωρισμός στην κοινωνία των εχόντων με τους μη έχοντες.

Η πόλη μας δεν έχει στεγαστικό πρόβλημα. Δεν της λείπουν τα σπίτια τα οποία θα στεγάσουν περισσότερο κόσμο. Της λείπουν δυστυχώς οι όροι για να ζήσεις αξιοπρεπώς. Όροι οι οποίοι δεν χαρίζονται μέσα από την υποταγή και σφίγγοντας κι άλλο το ζωνάρι, αλλά μέσα από την συλλογικοποίηση μας και τους κοινούς αγώνες από τα κάτω.

Άρα από μέρους μας δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα λιγότερο από το να σταθούμε αλληληγγυοί και αλληλέγγυες τόσο στην εν λόγω κατάληψη όσο και σε όλες τις καταλήψεις που χτυπιούνται αυτή την περίοδο από το κράτος. Στεκόμενοι και στεκόμενες λοιπόν στο πλευρό των καταπιεσμένων αυτού το κόσμο δηλώνουμε αυτό που λένε και οι καταληψίες της Σαχίνης 3:

Πίσω λιγούρια!

Η κατάληψη Σαχίνη 3 ΔΕΝ πωλείται!

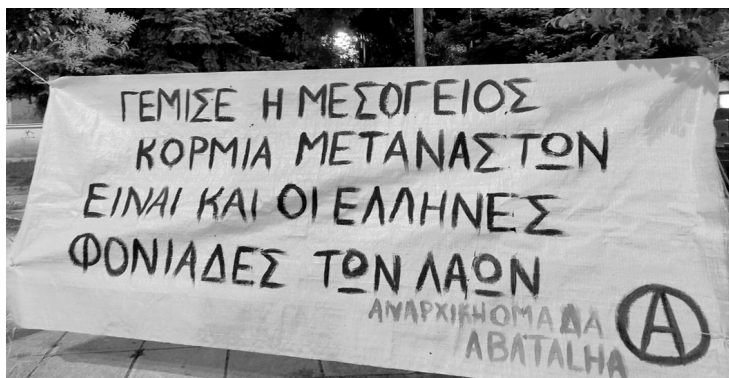
* Το παραπάνω αποτελεί απόσπασμα από το κείμενο αλληληγγύης της ομάδας στην κατάληψη Σαχίνη 3

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Δράσεις της ομάδας τους τελευταίους μήνες

- Στις 15/06 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης στους/στις μετανάστες/-τριες, με αφορμή το ναυάγιο κοντά στην Πύλο.

- Στις 15/08 και 08/09 πραγματοποιήθηκαν μικροφωνικές συγκεντρώσεις γύρω από το ζήτημα των πυρκαγιών.

**ΚΑΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ
ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ**
Η Ελλάδα καίγεται... σε 112 απλά βήματα

GR-Alert: Εξαιρετικά επείγουσα ειδοποίηση

Υπουργείο Πολιτικής Προστασίας
22-08-2023 11:14.

Παρακαλούμε απομακρυνθείτε άμεσα από τα πειρωτικά της χώρας.
Τα πυρραβαστικά είναι λίγα, οι πυρραβαστές ακόμη λιγότεροι και εξουθενωμένοι.
Ευτυχώς έχουμε και θαλασσα να σταματήσει τη φωτιά.
Αν έχετε ελληνική ιθαγένεια οι αρχές θα σας βοηθήσουν να αποκρυφθείτε, με προτεραιότητα σε επιφανή άτομα. Αν είστε φτωχοί ή μετανάστες σας ευχόμαστε καλή τύχη. Follow the instructions of the Authorities Protective action guidelines.

**Μικροφωνική/ Συγκέντρωση
Παρασκευή 25/8
στις 19:30, στο Κουρμανιό**

- Στις 18/09 πραγματοποιήθηκε πορεία ενάντια στο φασισμό με αφορμή τα 10 χρόνια από την δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Δράσεις της ομάδας τους τελευταίους μήνες

- Την 01/11 πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική και αντικατασταλτική μικροφωνική συγκέντρωση, με αφορμή την πανευρωπαϊκή φασιστική συγκέντρωση στην Αθήνα αλλά και τον πρόσφατο τραυματισμό συντροφισας από μπάτσους στην Αθήνα.
- Με αφορμή τα συνεχόμενα γεγονότα που αποδεικνύουν πως οι ζωές μας δεν έχουν καμία αξία για κράτος και κεφάλαιο και λαμβάνουν χώρα τους τελευταίους μήνες κολλιέται και μοιράζεται έντυπο υλικό στην πόλη των Ιωαννίνων.

**ΔΕ ΘΑ ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ
ΝΑ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ ...
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΟΥΛΕΤΑ**

Πυρκαγιές, πλημμύρες, Εργατικά ατυχήματα, γυναικοκτονίες.
Μετανάστες/-ριες πνίγονται σε ναυάγια. Ίσχυρος ροιά πέφτει νεκρός από σφαίρα μπάτσου.
Στα Τέμπη δύο τρένα συγκρούονται, επιβάτες πεθαίνουν και άλλοι έτυπα αγνοούνται ακόμη.
Αετιονομικός πυροβολεί και σκοτώνει μετανάστη επειδή έκλεψε ένα αυτοκίνητο.
Άνθρωποι ρίχνονται στη θάλασσα όπου και πνίγονται στην προσπάθειά του να επιβραστεί σε πλοίο. Ισβας
σχολείου πέφτει σε κεφάλι μαθήτριας.
Σε αστυνομικό έλεγχο στην Κρήτη κάτοικος φυλοκοπείται και πεθαίνει από ανακαπή.
Η λίστα δεν έχει τελειωμό.

Όπως φαίνεται όμως,
η αδελφοφιλία και η απείθεια
μετατρέπουν το θάνατο
από ένα πραγματικό γεγονός
σε ποσοστό.

Τίποτε δε θα έχει νόημα αν δεν
οργανωθούμε σε γειτονίες,
χώρους δουλειάς και συμπα-
τεία, μακριά από εισήτες και
αρχηγούς. Ενάντια στο κοινο-
νικό κανιβαλισμό να προτά-
ξουμε τη ταξική αλληλεγγύη.
Πόσο άσπρη θα περιμένουμε
καρτερικά να δούμε που θα
κάτσει η μπύλια την επόμε-
νη φορά, ελπίζοντας πως δε
θα είναι σ' εμάς. Την κριτή-
ση αυτή πρέπει να την απο-
ντήσουμε ο καθένας και η καθε-
μιά απαντώντας έτσι και στο
αν έχουν τελικά οι ζωές μας
αξία.

Οι ζωές μας πάντοτε από τα κέρδη τους!

**ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
Α ΒΑΤΑΛΙΑ**
abatalha@espiv.net | abatalha.espivblogs.net

Μπορείτε να βρείτε το σχετικό video της ομάδας εδώ :

Για εμάς :

Το παρόν έντυπο έχει δημιουργηθεί από την αναρχική ομάδα A Batalha. Πρόκειται για μια ομάδα η οποία δραστηριοποιείται και εντάσσεται στα πλαίσια του α/α χώρου των Ιωαννίνων από τον Ιανουάριο του 2022. Αντιλαμβανόμενες/-οι τις/τους εαυτές/-ους μας ως κομμάτι της εργατικής τάξης κάθε ζήτημα με το οποίο καταπιανόμαστε δε μπορεί παρά να μπαίνει υπό ταξικό πρίσμα. Η θεματολογία της ομάδας δεν εστιάζει αποκλειστικά σε μία κατεύθυνση και προσπαθούμε να ασχολούμαστε όσο γίνεται περισσότερο με ζητήματα τα οποία κρίνουμε ότι αφορούν ή απασχολούν την τάξη μας και τον πολιτικό χώρο στον οποίο εντασσόμαστε. Την ίδια στιγμή κρίνουμε σημαντικό να μην περιορίζουμε γεωγραφικά την ακτίνα τόσο της θεματολογίας μας όσο και της επιμέρους ανάλυσής μας. Η δομή της ομάδας είναι οριζόντια, δεν αναγνωρίζουμε αρχηγούς και ιεραρχίες. Η άποψη του κάθε μέλους είναι εξίσου σημαντική στο δρόμο για τη λήψη κάθε απόφασης αλλά και για την ανάλυση κάθε ζητήματος. Δεν έχουμε καμία άλλη παρά εχθρική σχέση με κράτος, θεσμούς, κεφάλαιο και τους υπερασπιστές τους μια και η θέση μας βρίσκεται διαχωρισμένη από όσες και όσους μας εξουσιάζουν και μας χρησιμοποιούν ως εργαλεία τους. Αντιλαμβανόμαστε ως υποχρέωση μας – ηθική και ιστορική - την μόνιμη εναντίωσή μας στον καπιταλισμό και κάθε εξουσιαστικό σύστημα. Με βάση όλα τα παραπάνω μέλη μας δεν είναι όσοι/-ες εργάζονται στα σώματα ασφαλείας, έμποροι ναρκωτικών, αφεντικά και όσοι μάχονται υπέρ της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, ενώ την ίδια στιγμή στρεφόμαστε ενάντια στα ΜΜΕ και κάθε άλλο όργανο του κράτους. Τα μέσα τα οποία επιλέγουμε να χρησιμοποιούμε για την διάχυση του λόγου μας είναι αυτοοργανωμένα και μη κατευθυνόμενα.

Μπορείτε να μας βρείτε:

στο site : abatalha.espivblogs.net

στο mail : abatalha@espiv.net

στο Ελευθεριακό Εργαστήρι F451, Τσακάλωφ 20, πάνω από το Άλσος.

Το έντυπο τυπώθηκε από την Αυτοοργανωμένη Τυπογραφική Ομάδα Ιωαννίνων «Titivillus».

